

Vzpomínka na Vladimíra Skalického (12. 4. 1930 – 6. 7. 1993)

Počátkem léta nás zastihla sotva uvěřitelná zpráva, že těsně před zahájením floristického kursu navždy opustil naše řady botanik Vladimír Skalický, docent přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy. Nějak jsme nemohli přijmout skutečnost, že právě Vladimír, symbol přírodovědecké nezdolnosti a obětavosti. Nezbývá však, než rozloučit se s ním touto osobní vzpomínkou.

Byl jsem totiž jeden z prvních kolegů přírodovědců, s nimiž se Vladimír během své odborné dráhy setkal a navázal trvalé přátelství i spolupráci. Oba jsme studovali na smíchovském Vančurově reálném gymnáziu a naším profesorem přírodních věd byl Jan Martinovský, známý znalec naší stepní květeny a především rodu *Stipa*. Skalický byl o pět ročníků níže, takže naše seznámení se odehrálo na jakémisi semináři, který profesor Martinovský uspořádal pro své pokročilé žáky a kde jsem měl jako tehdy již absolvent příro-

dovědecké fakulty přednášku o měkkýších a vývoji středočeské krajiny. V diskusi se pak přihlásil jeden ze studentů s otázkou, že na sever od Prahy našel dvojštětek hladkoplodý (*Biscutella laevigata*) na kyselé algonkické břídlíci. Pokud si ještě vzpomínám, podal jsem vysvětlení, že hornina má zřejmě pukliny vyhojené uhličitánem vápenatým. Ten student byl Vladimír Skalický a od té doby počíná naše přátelství. Chodili jsme zprvu na exkurze do Českého krasu a pak jsme se pravidelně stýkali až do jeho odchodu, jak na fakultě tak při různých jiných příležitostech, zejména na výjezdních seminářích středočeského střediska ochrany přírody.

Bylo vždy o čem hovořit. Problémů bylo tolik, že čas nestačil – já jsem se zabýval měkkýši, jejich vztahem k vegetaci i vývojem v pravěku, Vladimír pak nejrozličnějšími aspekty botaniky od taxonomie po regionální fytogeografické členění a floristiku, od cévnatých rostlin až po houby. Jeho záběr byl podivuhodně široký a hodiny ztrávené v jeho pracovně od podlahy až ke stropu nabitě literaturou, mapami i herbářovými položkami

byly pravým heuristickým požítkem, jak by řekli naši klasikové. Těch debat o vlivu geologického podkladu na organismy, o zásazích pravěkého lidstva do přírody, o stepní otázce nebo o regionálním fytoči zoogeografickém členění. Úvahy nad oborovými dokumenty chráněných krajinných oblastí, především Českého krasu, přípravy na Květenu ČSR!

Měli jsme i společné zájmy regionální. Mé rodinné kořeny sahají do jižních Čech a Vladimír na tuto oblast soustředil svůj zájem, i když nebyl místním rodákem. Po loňské předčasné smrti Stanislava Kučery (viz Živa 2/1993) znamená tak Vladimírov odchod nenahraditelnou ztrátu v rámci poznávání přírody této osobité krajiny.

Skalický patřil mezi ty nečetné přírodovědce, kteří si přes své speciální zaměření, zachovali dnes již tak vzácný polyhistorický přístup a jeho ztráta bude dlouho bolet nejen jeho přátele a spolupracovníky, ale pocítí ji i mnoho mladých adeptů přírodních věd a zájemců o přírodu, jimž byl Vladimír vždy ochotným a nezištným rádcem i pomocníkem.

Vojen Ložek